

Dieblif, og som er det direkte Svar paa den ærede Forespørgers Spørgsmaal, er dette, at Kommissionens Arbejde nu i alle de af mig nævnte Retninger er saavidt fremmet, at der er grundet Haab om, at de fornødne Lovarbejder ville komme til at foreligge Rigsdagen i dens næste Samling.

L. C. Larsen: Den høitærede Minister berørte vistnok med fuld Føie, at det foreliggende Arbejde tillige vilde komme til at beskæftige sig med Spørgsmaalet om de hertil overførte Slesvigeres Stilling. Nu skal jeg vel holde mig den ærede Formands Udtalelse om, at denne Forespørgsel ikke burde udstrækkes udenfor det, som var dens umiddelbare Gjenstand, efterrettelig, men jeg turde dog bede den høitærede Minister om at ville henvende hele sin Opmærksomhed paa dette Punkt. Det deler sig efter min Mening i to Dele. Det angaar jo de Slesviger, som have benyttet sig af Wienertraktaten til at løse deres Undersaatsforhold til Preussen og derimod have faaet Indfødsret her i Landet. Det gjælder for det Første om dem, der maatte blive trængende, inden de have været her saa længe, at de have faaet Forsørgelsesret, idet de ere Udlændinge i deres forrige Fædreland og ikke ville blive modtagne der. Nu tror jeg vel, at der i den bestaaende Lovgivning indeholdes Forskrifter, som vilde lede til, at de ikke vilde komme til at lide Nød, men Spørgsmaalet har ogsaa en anden Side. Det angaar dem, der slet ikke ere trængende til Forsørgelse. Der findes i Tydskland, Preussen, Schweiz og i flere Lande den Sætning, at man ikke nogetsteds modtager en Udlænding til varigere Ophold, uden at han er forsynet med Bevis fra sit Hjemsted om, at hvis han eller hans Familie bliver trængende, ville de blive modtagne, naar de sendes tilbage. Det angaar ikke blot Ophold af længere Varighed, men ogsaa saadanne Begivenheder i Livet som at indgaa Ægteskab i fremmede Lande. Der er ingen Udlænding, der nu kan komme til Hertugdøm-

merne og indgaa Ægteskab der, uden at medbringe et saadant Hjemstedsbevis, som jeg har berørt. Nu ere alle disse vore Medborgere, som ere komne herover i de sidste 4—5 Aar, ikke nogetsteds i Riget forsørgelsesberettigede, saa at jeg antager, at de intetsteds ville kunne faa Hjemstedsbevis. Dette er idetmindste Tilfældet i Kjøbenhavn, hvor der meget ofte udstedes saadanne Hjemstedsbeviser, at man har negtet det, fordi de Daagjældende ikke vare forsørgelsesberettigede i Kjøbenhavn og ikke noget andetsteds i Riget. Altsaa alle disse vore nye Medborgere ere stillede saaledes, at de ikke i mange Aar kunne komme til Hertugdømmemene for at opholde sig der i en saadan længere Tid, at man ikke kan antage dem for Rejsende, og de kunne ikke komme derover og indgaa Ægteskab, selv om de ville vende tilbage hertil efter en kort Tid, uden Hjemstedsbevis. Det var dette, jeg vilde henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, og navnlig paa, om han ikke ad administrativt Veje kunde gjøre det muligt, at disse Medborgere ikke skulle være stillede som aldeles hjemløse her i Verden.

Hoyer-Møller: Det er ganske sikkert, at Hovedsagen ved min Forespørgsel har været at faa et Svar af den høitærede Indenrigsminister angaaende Forelæggelsen af et Lovforslag om Fattiglovgivningen i den næste Sæssion, og forsaavidt er det jo et glædeligt Svar, vi have faaet. Jeg kænner godt erkjende, at den høitærede Indenrigsminister ikke vilde give noget mere bestemt Svar end det, han har givet, da han staar ligeoverfor den ommeldte Kommission. Jeg tror dog dertil at turde sige den Don til den høitærede Minister, at han, om jeg saa tør sige, vil kunne lidt ved Kommissionen, og at det maatte blive Tilfældet, naar den bliver færdig, at Udbyttet af dens Arbejde maatte blive trykt saaledes, at det kunde komme til Medlemmernes Kundskab om muligt en Tid, førend Rigsdagen blev samlet. Den høitærede Indenrigsminister be-